

Figuræ orationis III, 15.

Prolemsis er uppnumning margfaldlegra luta, þeira er síðar¹⁾ eru einfaldliga greindir, sem hér:

(λ) Flugu hrafnar tveir
af Hnikars oxlum;
Huginn til hanga,
en á hræ Muninn.

(Buðlungar) — 8) Lofði (Lofðungar) — 9) Sigarr (Siklingar). — *Endlich werden noch einige berühmte Könige aufgeführt, deren Namen als tignarnöfn in der Dichtkunst gelten. — Vgl. auch Hyndl. 11, 26, wo z. T. abweichende Angaben sich finden, sowie H. G., D. H. zu diesen Str., Bær in Arkiv 22, p. 240 fg., daneben Einl. C. 4, p. 151 fg. —*

Fig. or. III, 15. — *Der Text findet sich AM II, 142 nach W, II, 417 nach A; Ausg. von Olsen S. 92. — Vgl. Vorbemerk.² §§ 2, 6.*

1) síðan A, Ols.

Die Völsunga-saga

(C = Cod. reg. 1824 B 4°)

nebst

Nornagests-Þáttur

(F = Flateyjarbók: Ólafs saga Tryggvasonar: C. 282—292.

S = Cod. AM 62 Fol.)

Siga ok getr, at vera munu⁸⁾ svik hans, ok mun Sigi hafa drepit hann; fær menn⁹⁾ til at leita hans, ok lýkr svá leitinni, at þeir fundu hann í skafli einum, ok mælti Skaði, at þann skafll skyldi kalla Breðafönn heðan af, ok hafa menn nú þat eptir síðan ok kalla svá hverja fönn, er mikil er. Þá kemr upp, at Sigi hefir drepit þrælinn ok myrðan; þá kalla þeir hann varg í véum, ok má hann nú eigi heima vera með feðr sínum. Óðinn fylgir honum nú af landi brott svá langa leið, at stóru bar, ok eigi létti hann fyrr, en hann kom honum til herskipa. Nú tekr Sigi at leggjaz í hernað með þat lið, er faðir hans fekk honum, áðr þeir skildu, ok varð hann sigrsæll í hernaðinum; ok svá kemr hans máli, at hann fekk herjat sér land ok ríki um síðir, ok því næst fekk kann sér gofugt kvánfang, ok geriz hann ríkr konungr ok mikill fyrir sér ok réð fyrir Húnalandi ok er inn mesti hermaðr. Hann á son við konu sinni, er hét Rerir¹⁰⁾, hann vex þar upp með feðr sínum ok geriz brátt mikill vexti ok gerviligr.

Nú geriz Sigi gamall maðr at aldri; hann átti sér marga 20 ofundarmenn, svá at um síðir réðu þeir á hendr honum, er hann trúði bezt, en þat váru bræðr konu hans; þeir gera þá til hans, er hann varir sízt ok hann var fáliðr fyrir, ok bera hann ofrliði, ok á þeim fundi fell Sigi með hirð sinni allri. Son hans Rerir var ekki í þeim háska, ok fær hann svá mikil lið af vinum sínum ok landshöfðingjum, svá at hann eignaðiz bæði land ok konungdóm eptir Siga feðr sinn; ok nú er hann þykkiz hafa fótum undir komiz í ríki sínu, þá minniz hann á þær sakir, er hann átti við móðurbræðr sína, er drepit höfðu föður hans, ok safnar konungr sér nú liði miklu ok ferr nú á hendr frændum sínum með þenna her, ok þykkja þeir fyrr gert hafa sakar við sik, þó at hann mæti lítils frændsemi þeira; ok svá gerir hann, fyrir því at eigi skilz hann fyrri við, en hann hafði drepit alla feðrbana sína, þó at óskapliga væri fyrir allar¹¹⁾ sakir; nú eignaz hann lönd ok ríki ok fé, geriz hann nú meiri fyrir sér

8) So C. nach Bt. — 9) So B'. mit Bj., mann B., Fas. — 10) So C. nach B. — Mit dem fg. Satze Nú geriz u. w. beginnt C. II in Fas., vgl. B'. — 11) Undeutlich in C, nach Bt. eher alla; allz M. O. —

en faðir hans. Rerir fekk sér nú herfang mikit ok konu þá er honum þótti við sitt hæfi, ok eru þau mjök lengi á samt ok eigu þau öngan erfingja ok ekki barn; þat hugnar þeim báðum illa, ok biðja þau guðin með miklum áhuga, at þau gæti sér barn. Þat er nú sagt, at Frigg heyrir böen þeira ok segir Óðni^{11a)}, hvers þau biðja; hann verðr¹²⁾ eigi orþrifráða ok tekr óskmey sína, dóttur Hrímnis jötuns, ok fær í hönd henni eitt epli ok biðr hana færa konungi; hón tók við eplinu ok brá á sik krákuham ok flýgr til þess, er hón kemr þar sem konungrinn er ok sat á haugi; hón lét falla eplit í kné konunginum, hann tók þat epli ok þóttiz vita, hverju gegna mundi; gengr nú heim af hauginum ok til sinna manna, ok kom á fund dróttningar, ok etr þat epli sumt¹³⁾.

II¹⁾. Þat er nú at segja, at dróttning finnr þat brátt, at hón mundi vera með barni, ok ferr þessu fram langar stundir, at hón má eigi ala barnit. Þá kemr at því, at Rerir skal fara í leiðangr, sem siðvenja er til konunga, at friða land sitt; í þessi ferð varð þat til tíðinda, at Rerir tók sótt ok því næst bana ok ætlaði at sækja heim Óðin, ok þótti þat mörgum fýsiligt í þann tíma. Nú ferr inu sama fram um vanheilsu dróttningar, at hón fær eigi alit barnit, ok þessu ferr fram sex vetr, at hón hefir þessa sótt; nú finnr hón þat, at hón mun eigi lengi lifa, ok bað nú, at hana skyldi særa til barnsins, ok svá var gert, sem hón bað; þat var sveinbarn, ok sá sveinn var mikill vexti, þá er hann kom til, sem ván var at. Svá er sagt, at sjá sveinn kysti móður sína, áðr hón dæi; þessum er nú nafn gefit, ok er kallaðr Völsungr; hann var konungr yfir Húnalandi eptir feðr sinn, hann var snemma mikill ok sterkr ok áræðisfullr um þat er mannaun þótti í ok karlmennska; hann geriz inn mesti hermaðr ok sigrsæll í orrostum þeim sem hann átti í herforum. Nú þá er hann var alroskinn at aldri, þá sendir Hrímnir honum Hljóð²⁾ dóttur sína, er

11^{a)} So M. O., ok svá Óðinn *die früh. Hrgb.* — 12) Vgl. Bt. — 13) Für sumt (Wb. s. sumr) *könnte man samt (á samt) und den Ausfall eines oder einiger Worte vermuten.* Vgl. Völs. rim. I, 100: epli bitu þau einkar fús. *Gewöhnlich wird hón in Gedanken zu etr ergänzt.* —

II. 1) Überschr. in C Feddr Völs'. — 2) So B. nach Völs. rim. 126, 1 — liod C.

fyrir er getit, þá er hún fór með eplit til Reris, feðr Volsungs; nú gengr hann at eiga hana, ok eru þau lengi á samt, ok eru góðar samfarar þeira. Þau áttu tíu sonu ok eina dóttur; inn elzti son þeira hét Sigmundur, en Signý dóttir, 5 þau váru tvíburar, ok váru þau fremst ok vænst um alla hluti barna Volsungs konungs, ok váru þó allir miklir fyrir sér, sem lengi hefir uppi verit haft, ok at ágætum gert verit, hversu Volsungar hafa verit ofrkappsmenn miklir ok hafa verit fyrir flestum mönnum, sem getit er í fornsögum, bæði 10 um fróðleik ok íþróttir ok alls háttar kappgirni. Svá er sagt, at Volsungr konungr lét gera höll eina ágæta ok með þeim hætti, at ein eik mikil stóð í höllinni, ok limar trésins með fögurum blómum stóðu út um ræfr hallarinnar, en leggrinn stóð niðr í höllina, ok kolluðu þeir þat barnstokk³⁾.

15 III¹⁾. Siggeirr hefir konungr heitit, hann réð fyrir Gautlandi, hann var ríkr konungr ok fjölmennr; hann fór á fund Volsungs konungs ok bað hann Signýjar²⁾ til handa sér; þessu tali tekr konungr vel ok svá synir hans, en hún sjálf var þessa ófús, biðr þó feðr sinn ráða³⁾ sem öðru því 20 sem til hennar tæki; en konunginum sýndiz⁴⁾ þat ráð at gipta hana, ok var hún föstnuð Siggeiri konungi. En þá er sjá⁵⁾ veizla ok ráðahagr skal takaz, skal Siggeirr konungr sækja veizluna til Volsungs konungs. Konungr bjóz við veizlunni eptir inum beztum fögum; ok þá er þessi veizla 25 var albúin, kómu þar boðsmenn Volsungs konungs ok svá Siggeirs konungs at nefndum degi, ok hefir Siggeirr konungr marga virðuliga menn með sér. Svá er sagt, at þar váru miklir eldar gerðir eptir endilangri höllinni, en nú stendr sjá inn mikli apaldr í miðri höllinni, sem fyrr var nefndr. Nú 30 er þess við getit, at þá er menn sátu við eldana um kveldit, at maðr einn gekk inn í höllina; sá maðr er mönnum ókunnr⁶⁾ at sýn; sjá maðr hefir þess háttar búning, at hann hefir hekluflekkótta yfir sér, sá maðr var berfœttr ok hafði knýtt línbrók-

3) So Bj. u. B. — Nach B'. kann C. auch branstocce (= brandstokk?) gelesen werden, wie dies in Fas. vorgezogen ist. Über die Erklärungen vgl. das Wb. —

III. 1) Überschr. erloschen. — 2) Sygn. C. — 3) So C, þessu ergänzen Fas. u. B. — 4) So C nach Bt., en konungrinn tók þ. r. Fas. B. — 5) So C nach Bt., þessi = sjá Fas. u. B. — 6) So (oder úk. C.) nach B'. — úkunnigr Fas. —

um at beini ok hött⁷⁾ síðan á höfði, hann var hár mjök ok elliligr⁸⁾ ok einsýnn; sá maðr hafði sverð í hendi ok gengr at barnstokkinum, hann bregðr sverðinu ok stingr því í stokkinn, svá at sverðit sökkr at hjoltum upp; öllum mönnum felluz kveðjur við þenna mann, þá tekr hann til orða ok 5 mælti: sá er þessu sverði bregðr ór stokkinum, þá skal sá þat þiggja at mér at gjöf, ok skal hann þat sjálfr sanna, at aldri bar hann betra sverð sér í hendi, en þetta er. Eptir þetta gengr sjá inn gamli maðr út ór höllinni, ok veit engi, hverr hann er, eða hvert hann gengr. Nú standa þeir 10 upp ok metaz ekki við at taka sverðit, þykkiz sá bezt hafa, er fyrst náir; síðan gengu til inir gofgustu menn fyrst, en þá hverr at öðrum, engi kemr sá til er náir, því at engan veg bifaz, er þeir taka til. Nú kom til Sigmundur, son Volsungs konungs, ok tók ok brá sverðinu ór stokkinum, ok 15 var sem laust lægi fyrir honum. Þetta vápn sýndiz öllum svá gott, at engi þóttiz sét hafa jafngott sverð, ok býðr Siggeirr⁹⁾ honum at vega þrjú jafnvægi gulls. Sigmundur segir: Þú máttir taka þetta sverð eigi síðr en ek, þar sem þat stóð, ef þér sœmði at bera; en nú fær þú þat aldri, er þat 20 kom áðr í mína hönd, þótt þú bjóðir við allt þat gull, er þú átt. Siggeirr konungr reiddiz við þessi orð, ok þótti sér háðuliga svarat vera; en fyrir því at honum var svá varit, at hann var undirhyggjumaðr mikill, þá lætr hann nú, sem hann hirði ekki um þetta mál, en þat sama kveld hugði 25 hann laun fyrir þetta, þau er síðar kómu fram. —

IV¹⁾. Nú er þat at segja, at Siggeirr gengr í rekkju²⁾ hjá Signý³⁾ þenna aptan; en næsta dag eptir þá var veðr gott, þá segir Siggeirr konungr, at hann vill heim fara ok biða eigi þess, er vindr yxi eða sjá gerir⁴⁾ ófoeran. Ekki 30 er þess getit, at Volsungr konungr letti hann eða synir hans, allra helzt er hann sá, at hann vildi ekki annat, en fara frá veizlunni. Nú mælti Signý við feðr sinn: eigi vilda ek á brott fara með Siggeiri, ok eigi gerir hugr minn hlæja við

7) So (hautt) nach B'. — 8) Vielleicht wäre besser mit C. (hier u. C. XLII¹⁰⁾) eldiligr (vgl. eldri, ellri) zu schreiben. — sá maðr — —. stokkin. in C. vor ok hött s.; Umstell. nach B'. — 9) Sigg. ist in C. ausgefallen. —

IV. Die Überschr. ist unlesbar. — 2) reyckju C. — 3) So C. nach Bt., Signýiu schr. M. O. — 4) geri schlägt B'. vor. —

honum, ok veit ek af framvísi minni ok af kynfylgju várri, at af þessu ráði stendr oss mikill ófagnaðr, ef eigi er skjótt brugðit þessum ráðahag. — Eigi skaltu þetta mæla, dóttir, sagði hann, því at þat er skömm mikil bæði honum ok svá 5 oss, at brigða þessu við hann at saklausu, ok eigum vér þá engan trúnað undir honum né vingan, ef þessu er brugðit, ok man hann gjalda illu oss, slíkt er hann má, ok samir þat einna at halda af várri hendi. — Nú býz Siggeirr konungr til heimferðar, ok áðr þeir 5) fóru frá boðinu, þá bauð 10 hann Völsungi konungi mági sínum til sín á Gautland ok sonum hans öllum með honum á þriggja mánaða fresti ok því öllu liði, sem hann vildi með sér hafa ok honum væri til vegsemdar. Vill nú Siggeirr konungr gjalda í því þat er á skorti bruðlaupsgerðina fyrir þess sakir, er hann vildi eigi 15 meir vera en eina nótt, ok er ekki þat siðr manna at gera svá. Nú heitr Völsungr konungr ferðinni ok koma 6) á nefndum degi; þá skiljaz þeir mágar ok ferr Siggeirr konungr heim með konu sína.

V¹). Nú er at segja frá Völsungi konungi ok sonum 20 hans, at þeir fara at ákveðinni stundu til Gautlands at boði Siggeirs konungs mágs síns ok hafa þrjú skip ór landi ok öll vel skipuð ok verða vel reiðfara ok koma skipum sínum við Gautland, en þat var síð um aptan. En þann sama aptan kom Signý, dóttir Völsungs konungs, ok kallar feðr sinn á 25 einmæli ok bræðr sína, segir nú ætlan²) Siggeirs konungs, at hann hefir dregit saman óvígjan her, ok ætlar at svíkja yðr — nú bið ek yðr, segir hön, at þér farið þegar aptr í yðart ríki ok fáid yðr lið sem mest ok farið higat síðan ok hefnið yðar sjálfir ok gangið eigi í ófœru, því at eigi missi- 30 þér svika af honum, ef eigi taki þér þetta bragð, sem ek beiði yðr. Þá mælti Völsungr konungr: þat munu allar þjóðir at orðum gera, at ek mæltu eitt orð óborinn, ok strengda ek þess heit, at ek skylda hvárki flýja eld né járn fyrir hræzlu sakir, ok svá hefi ek enn gert hér til, ok hví

5) þau *vermutet* B'. — 6) ok vill koma? — *Vgl. aber Sm. Zz. 12, 85.*

V. 1) *Überschr. in C: Fall Völsungs konungs — 2) Die Worte sína ok (in C. vor Sigg.) sind nach B' zu entbehren, mit ok wird in den Hss. nach Kälund bei M. O. p. LXXIV³ öfter der richtigere Ausdr. an den irrig geschr. angereicht.*

munda ek eigi efna þat á gamals aldri? ok eigi skulu meyjar því bregða sonum mínum í leikum, at þeir hræðiz bana sinn, því at eitt sinn skal hverr deyja, en engi má³) undan komaz at deyja um sinn; er þat mitt ráð, at vér flýjum hvergi, ok gerum af várri hendi sem hreystiligast; ek hefi bariz 5 hundrað sinnum, ok hefi ek haft stundum meira lið, en stundum minna; ok hefi ek jafnan sigr haft, ok eigi skal þat spyrijaz, at ek flýja, né friðar biðja. — Nú grætr Signý sárliga ok bað, at hön skyldi eigi koma til Siggeirs konungs. Völsungr konungr svarar: þú skalt at vísu fara heim til 10 bónda þíns ok vera samt með honum^{3a}), hversu sem með oss ferr. — Nú gengr Signý heim, en þeir búa eptir um nóttina. Ok um myrgininn þegar er dagur, þá biðr Völsungr konungr upp standa sína menn alla ok ganga á land upp ok búaz við bardaga. Nú ganga þeir á land upp allir 15 alvápnadir, ok er eigi langt at biða, áðr þar kemr Siggeirr konungr með allan sinn her, ok verðr þar in harðasta orrosta með þeim, ok eggjar konungr lið sitt til framgöngu sem harðligast, ok er svá sagt, at Völsungr konungr ok synir hans gengu átta sinnum í gegnum fylkingar Siggeirs konungs 20 um daginn ok höggva á tvær hendr; ok er þeir ætla enn svá at fara, þá fellr Völsungr konungr í miðri fylkingu sinni ok þar allt lið hans með honum, nema synir hans tíu, því at miklu meira ofrefli var í móti, en þeir mætti við standa. Nú eru synir hans allir teknir ok í bönd reknir ok á brott 25 leiddir. Signý varð vör við, at faðir hennar var drepinn, en bræðr hennar höndum teknir ok til bana ráðnir; nú kallar hön Siggeir konung á einmæli. Nú mælti Signý: þess vil ek biðja þik, at þú látir eigi svá skjótt drepa bræðr mína, ok látið þá heldr setja í stökk, ok kemr mér at því, 30 sem mælt er, at unir auga meðan á sér, ok því bið ek þeim⁴) eigi lengra, at ek ætla, at mér muni ekki tjóa. — Þá svarar Siggeirr: Ær ertu ok ørvita, er þú biðr bræðrum þínum meira bóls, en þeir sé höggvir; en þó skal þat veita þér, því at þess betr þykki-mér, er þeir þola verra ok hafa lengri 35 kvöl⁵) til bana. — Nú lætr hann svá gera, sem hön bað,

3) *So Fas. B.* — má engi C., M. O. — 3a) hann C. *nach* M. O. —

4) bið ek þik *Paphss.* — 5) kaul C. —

ok var tekinn einn mikill stokkr ok feldr á fœtr þeim tíu brœðrum í skógi einshvers staðar, ok sitja þeir nú þar þann dag allan til nætr; en at miðri nótt þá kom þar ylgr ein ór skógi gómul at þeim, er þeir sátu í stokkinum, hón var 5 bæði mikil ok illilig; henni varð þat fyrir, at hón býtr einn þeira til bana, síðan át hón⁶⁾ þann upp allan, eptir þat fór hón í brott. En eptir um morgininn þá sendi Signý mann til brœðra sinna, þann er hón trúði bezt, at vita⁷⁾, hvat títt sé; en er hann kemr aptr, segir hann henni, at dauðr sé 10 einn þeira; þótti henni þetta mikit, ef þeir skulu svá fara allir, en hón mátti ekki duga⁸⁾ þeim. Skjótt er þar frá at segja: nú nær í samt kom sjá in sama ylgr um miðnætti ok etr einn þeira senn til bana, unz allir eru dauðir, nema Sigmundr einn er eptir. Ok nú áðr er tíunda nótt kemr, 15 sendir Signý trúnaðarmann sinn til Sigmundar, bróður síns, ok seldi í hönd honum hunang ok mælti, at hann skyldi ríða á andlit Sigmundar ok leggja í munn honum sumt. Nú ferr hann til Sigmundar ok gerir, sem honum var boðit, ok fór heim síðan. Um nóttina eptir þá kemr sú in sama ylgr 20 at vanda sínum ok ætlaði at bíta hann til bana sem brœðr hans, en nú dregr hón veðrit af honum, þar sem hunangit⁹⁾ var á riðit, ok sleikir andlit hans allt með tungu sér ok réttir síðan tunguna í munn honum; hann lætr sér verða óbilt ok beit í tunguna ylginni, hón bregðr við fast ok 25 hnykkir at sér hart ok rak fœtrna í stokkinn, svá at hann klofnaði allr í sundr; en hann helt svá fast, at tungan gekk ór ylginni upp í tungurótunum, ok fekk af því bana. En þat er sögn sumra manna, at sú in sama ylgr væri móðir Siggeirs konungs ok hafi hón brugðit á sik þessu líki fyrir 30 trollskapar sakir ok fjolkyngi. —

VI¹⁾. Nú er Sigmundr lauss orðinn, en brotinn er stokkrinn²⁾, ok hefz Sigmundr þar nú við í skóginum. Enn sendir Signý at vita, hvat títt er, eða hvárt³⁾ Sigmundr lifir; en er þeir koma, þá segir hann þeim allan atburð, 35 hvé farit hafði með þeim ok ylginni. Nú fara þeir heim ok

6) hon (hón) *ergänzt B nach Fas.* — 7) *C. nur* ok, ok vita *Fas.*, at vita *B.* — 8) *dyga C.* — 9) *hunagit C.* —

VI. 2) *Überschr. unlesbar.* — 2) *stockinn C.* — 3) *So (hvert) C. nach Bt. u. M. O.* —

segja Signýju, hvat títt er; fór hón nú ok hittir bróður sinn, ok taka þau þat ráð, at hann gerir þar jarðhús í skóginum, ok ferr nú því fram um hríð, at Signý leynir honum þar ok fær honum þat er hann þurfti⁴⁾ at hafa; en Siggeirr konungr ætlar, at þeir sé allir dauðir Volsungar. Siggeirr 5 konungr átti tvá sonu við konu sinni, ok er frá þeim sagt, þá er inn ellri son hans er tíu vetra, at Signý sendir hann til móts við Sigmund, at hann skyldi veita honum lið, ef hann vildi nokkut leita við at hefna feðr síns. Nú ferr sveinninn til skógarins ok kemr síð um aptaninn til jarðhúss 10 Sigmundar, ok tekr hann við honum vel at hófi ok mælti at hann skyldi gera til brauð þeira — en ek man sækja eldivið — ok selr í hönd honum einn mjölbelg, en hann ferr sjálfr at sækja viðinn; ok er hann kemr aptr, þá hefir sveinninn ekki at gert um brauðgerðina. Nú spyrr Sigmundr, 15 hvárt búit sé brauðit, hann segir: eigi þorða ek at taka mjölbelginn, fyrir því at þar lá nokkut kykt í mjölinu. — Nú þykkiz Sigmundr vita, at þessi sveinn mun eigi svá vel hugaðr, at hann vili hann með sér hafa. Nú er þau systkin⁵⁾ finnaz, segir Sigmundr, at hann þótti ekki manni at nær, 20 þótt sveinninn væri hjá honum. Signý mælti: tak þú hann þá ok drep hann; eigi þarf hann þá lengr at lifa! ok svá gerði hann. Nú líðr sjá vetr, ok einum vetri síðar þá sendir Signý inn yngra sonn sinn á fund Sigmundar, ok þarf þar eigi sögu um at lengja, ok fór, sem samt sé, at hann drap 25 þenna svein at ráði Signýjar.

VII¹⁾. Þess er nú við getit, eitt hvert sinn þá er Signý sat í skemmu sinni, at þar kom til hennar ein seiðkona fjolkunnig harla mjök; þá talar Signý við hana: þat vilda ek, segir hón, at vit skiptum²⁾ hómum! — hón segir seiðkonan³⁾: 30 þú skalt fyrir ráða! ok nú gerir hón svá af sínum brögðum, at þær skipta litum, ok sez seiðkonan nú í rúm Signýjar at ráði hennar ok ferr í rekkju hjá konungi um kveldit, ok ekki finnr hann, at eigi sé Signý hjá honum. Nú er þat frá Signýju at segja, at hón ferr til jarðhúss bróður⁴⁾ síns 35 ok biðr hann veita sér herbergi um nóttina: því at ek hefi

4) *So Bt.*, þyrfti *C.* (*wie þyrfa u. w.*). — 5) *systinn C.* —

VII. 1) *Überschr.* Signý gat *Sinfjotla.* — 2) *Vgl. Wb.* — 3) *seiðkon.* *fehlt in allen Paphss. u. Fas.* — 2) *bróðurs C. u. M. O.*

vilz á skóginum úti, ok veit ek eigi, hvar ek fer. — Hann mælti, at hón skyldi þar vera, ok vildi eigi synja henni vistar einni konu ok þóttiz vita, at eigi mundi hón svá launa honum góðan beina at segja til hans; nú ferr hón í herbergi til hans ok setjaz til matar; honum varð opt litit til hennar, ok líz konan væn ok fríð. En er þau eru mett, þá segir hann henni, at hann vill, at þau hafi eina rekkju um nóttina, en hón brýz ekki við því, ok leggr hann hana hjá sér þrjár nætr samt. Eptir þat ferr hón heim ok hittir seiðkonuna ok bað, at þær skipti aptr litum ok svá gerir hón. Ok *er*⁵⁾ fram liðu stundir, fœðir Signý sveinbarn, sjá sveinn var Sinfjötli kallaðr; ok er hann vex upp, er hann bæði mikill ok sterkr ok vænn at álitu ok mjök í ætt Volsunga ok er eigi allra tíu vetra, er hón sendir hann í jarðhúsi til Sigmundar. Hón hafði þá raun gert við ina fyrri sonu sína, áðr hón sendi þá til Sigmundar, at hón saumaði at höndum þeim með holdi ok skinni; þeir þoldu illa ok krikto um; ok svá gerði hón Sinfjötla, hann bráz ekki við; hón fló hann þá af kyrtlinum, svá at skinnit fylgði ermum; hón kvað, honum mundi sárt við verða; hann segir: lítit mundi slíkt sárt þykkja Volsungi! — Ok nú kemr sveinninn til Sigmundar, þá bað Sigmundur hann knoða ór mjöli þeira, en hann vill sækja þeim eldivið, fær í hönd honum einn belg; síðan ferr hann at viðinum, ok er hann kom aptr, þá hafði Sinfjötli⁶⁾ lokit at baka. Þá spurði Sigmundur, ef hann hafi nokkut fundit í mjölinu. Eigi er mér grunlaust — sagði hann — at eigi hafi í verit nokkut kykt í mjölinu fyrst er ek tók at knoða, ok hér hefi ek með knoðat þat er í var. Þá mælti Sigmundur ok hló við: eigi get ek þik hafa mat af þessu brauði í kveld, því at þar hefir þú knoðat með inn mesta eitrom. — Sigmundur var svá mikill fyrir sér, at hann mátti eta eittr, svá at hann skaðaði ekki, en Sinfjötla hlýddi þat, at eittr kæmi útan á hann, en eigi hlýddi honum at eta þat né drekka.

35 VIII¹⁾. Þat er nú at segja, at Sigmundi þykkir Sinfjötli

5) er *ist ergänzt*. — 6) Synf. C. — *Zu dem fg. at baka bemerkt B'. sollte wohl heißen at knoða.* —

VIII. 1) *Überschr.* Þeir Sigmundur fóru í hamina. —

of ungr til hefnda með sér, ok vill nú fyrst venja hann með nokkut harðræði; fara nú um sumrum víða um skóga ok drepa menn til fjár sér. Sigmundi þykkir hann mjök í ætt Volsunga ok þó hyggr hann, at hann sé son Siggeirs konungs, ok hyggr hann hafa illsku feðr síns, en kapp Volsunga, ok ætlar hann eigi mjök frændrökinn mann, því at²⁾ hann minnir opt Sigmund á sína harma ok eggjar mjök at drepa Siggeir konung. Nú er þat eitthvert sinn, at þeir fara enn³⁾ á skóginn at afla sér fjár, en þeir finna eitt hús ok tvá menn sofandi í húsinu með digrum gullhringum; þeir hófðu^{3a)} orðit fyrir ósköpum, því at úlfahamir hengu yfir þeim⁴⁾; it tíunda hvert dægr máttu þeir komaz ór hömunum; þeir váru konungasynir. Þeir Sigmundur fóru í hamina ok máttu eigi ór komaz ok fylgði sú náttúra, sem áðr var, létu ok vargsröddu; þeir skildu báðir röddina. Nú leggjaz þeir ok á merkr, ok ferr sína leið hvárr⁵⁾ þeira; þeir gera þann mála með sér, at þeir skuli til hætta, þótt sjau menn sé, en eigi framar; en sá láti úlfsróðð, er fyrir ófriði⁶⁾ yrði. Bregðum nú eigi af þessu — segir Sigmundur — því at þú ert ungr ok áræðisfullr, munu menn gott hyggja til at veiða þik. — Nú ferr sína leið hvárr þeira, ok er þeir váru skildir, finnr Sigmundur . . menn⁷⁾ ok lét úlfsröddu, ok er Sinfjötli heyrir þat, ferr hann til þegar ok drepr alla; þeir skiljaz enn. Ok er Sinfjötli hefir eigi lengi farit um skógin, finnr hann ellifu menn ok berz við þá, ok ferr svá⁸⁾, at hann drepr þá alla; hann verðr ok *sárr mjök*⁹⁾ ok ferr undir eina eik, hvíliz þar — — — — —
— — — — —¹⁰⁾ hann mælti til¹¹⁾ — — — átt lið til at

2) *So oder því C.* — 3) *So wohl zu lesen nach B'.*, út Fas. — 3^{a)} *So C. nach M. O., hafa fröh. Ausg.* — 4) yfir húsinu yfir þeim C. — *B'. schlägt Änderung des ersten yfir in i vor.* — 5) *So (hvarr) C. nach Bt.* — 6) ofríði *vermutet Bt.* (Hervarars). — 7) *Vor menn ist ein Zahlzeichen (VIII?? B'.) verwischt; nach dem Vorwurfe, den Sinfjötli weiter unten erhebt, scheint Sigmundur hier nur 7 Leuten gegenüber gestanden zu haben.* — 8) *Die Stelle ist nach B'. nicht völlig gesichert.* — 9) *So C. nach M. O. wahrscheinlich, láinn nach B', eine kleine Lücke zwischen l. und ok ferr ergänzt B'. durch das hier aufgenommene mjök.* — 10) *Die zu erwartende Anrede des Sigm. deutet C. nur noch durch einzelne Worte (. dir . . . gi ok fara B') an, wofür Fas. nach Papierhss. bieten: þá kemr Sigmundur þar ok mælti: því kallaðir þú ekki? — 11) s. fg. S. —*

drepa sjau menn, en ek em barn at aldri hjá þér ok kvadda ek eigi liðs at drepa ellifu menn! — Sigmundur¹²⁾ hleypr at honum svá hart, at hann stakar við ok fellr, Sigmundur bítr í barkann framan. Þann dag máttu þeir eigi komaz ór úlfahömunum. Sigmundur leggr hann nú á bak sér ok berr heim í skálann, ok sat hann yfir honum, en það troll taka úlfhamina. Sigmundur sér einn dag, hvar hreysikettir tveir váru ok bítr annarr í barkann öðrum; ok rann sá til skógar ok hefir eitt blað ok færir yfir sárit, ok sprettr upp hreysi-
 5 kotttrinn heill. Sigmundur gengr út ok sér, hvar hrafn flýgr með blaðit ok færði honum, hann dregr þetta yfir sárit Sinfjötla, en hann sprettr upp þegar heill, sem hann hefði aldri sárr verit. Eptir þat fara þeir til jarðhúss ok eru þar til þess, er þeir skyldu fara ór úlfhömunum, þá taka þeir¹³⁾ ok brenna
 15 í eldi ok báðu engum at meini verða; ok í þeim ósköpum unnu þeir mǫrg frægðarverk í ríki Siggeirs konungs; ok er Sinfjötli er frumvaxti, þá þykkiz Sigmundur hafa reynt hann mjök. Nú líðr eigi langt, áðr Sigmundur vill leita til fǫður-
 20 hefnda, ef svá vildi takaz; ok nú fara þeir í brott frá jarðhúsinu einhvern dag ok koma at bæ Siggeirs konungs síð um aptan ok ganga inn í forstofuna, þá er var fyrir höllinni, en þar váru inni ölker, ok leynaz þar. Dróttning veit nú, hvar þeir eru, ok vill hitta þá; ok er þau finnaz, gera þau þat ráð, at þeir leitaði til fǫðurhefnda, er náttaði. Þau
 25 Signý ok konungr eigu tvau börn ung at aldri, þau leika sér á gólfinu at gulli ok renna því eptir gólfinu hallarinnar ok hlaupa þar eptir, ok einn gullhringr hrytr útar í húsit, þar sem þeir Sigmundur eru, en sveinninn hleypr eptir at leita hringins. Nú sér hann, hvar sitja tveir menn miklir
 30 ok grimmligir, ok hafa síða hjálma ok hvítar brynjur. Nú hleypr hann í höllina innar fyrir feðr sinn ok segir honum, hvat hann hefir sét. Nú grunar konungr, at vera munu¹⁴⁾ svik við hann. Signý heyrir nú, hvat þeir segja; hón stendr upp, tekr börnin bæði ok ferr útar í forstofuna til þeira

11) Für diese nach B'. sicher lesbaren Worte und die fg. bis eigi liðs (incl.) bieten Fas. nach Papierhss. nur: Sinfjötli sagði: eigi vilda ek kveðja þik til liðs u. v. — 12) Sigmundur C. — 13) So C. nach Bt. þeir þá Paphss. — 14) So liest Bt. die Abkürz. des C. —

ok mælti, at þeir skyldu þat vita, at þau hefði sagt til þeira; ok ræð ek ykkur, at þit drepið þau. — Sigmundur segir: eigi vil ek drepa börn þín, þótt þau hafi sagt til mín! — en Sinfjötli lét sér ekki feilaz ok bregðr sverði ok drepr hvárttveggja barnit ok kastar þeim innar í höllina fyrir 5 Siggeir konung. Konungr stendr nú upp ok heitr á menn at taka þá menn, er leynz höfðu í forstofunni um kveldit. Nú hlaupa menn útar þangat ok vilja höndla þá, en þeir verja sik vel ok drengiliga, ok þykkiz þá sá verst hafa lengi, er næst er; ok um síðir verða þeir ofrliði bornir ok verða 10 handteknir ok því næst í bönd reknir ok í fjotra settir, ok sitja þeir þar þá nótt alla. Nú hyggr konungr at fyrir sér, hvern dauða hann skal fá þeim, þann er kendi lengst; ok er morginn kom, þá lætr konungr haug mikinn gera af grjóti ok torfi; ok er þessi haugr er gerr, þá lét hann setja 15 hellu mikla í miðjan hauginn, svá at annarr jaðarr hellunnar horfði upp, en annarr niðr; hón var svá mikil, at hón tók tveggja vegna, svá at eigi mátti komaz hjá henni. Nú lætr hann taka þá Sigmund ok Sinfjötla ok setja í hauginn sínum megin hvárn þeira fyrir því, at honum þótti þeim þat verra 20 at vera eigi báðum saman, en þó mátti heyra hvárr til annars. Ok er þeir váru at tyrfa hauginn, þá kemr Signý þar at ok hefir hálmi í fangi sér ok kastar í hauginn til Sinfjötla ok biðr þrælana leyna konunginn þessu; þeir já því ok er þá lokit aptr hauginum. Ok er náttá tekr, þá mælti Sinfjötli 25 til Sigmundar: ekki ætla ek okkr mat skorta um hríð hér, hefir^{14a)} dróttningin kastat fleski inn í hauginn ok vafit um útan hálmi; ok enn þreifar hann um fleskit, ok finnr, at þar var stungit í sverði Sigmundar, ok kendi at hjóltunum, er myrkt var í hauginum, ok segir Sigmundi; þeir fagna því báðir. 30 Nú skýtr Sinfjötli blóðreflinum fyrir ofan helluna ok dregr fast, sverðit bítr helluna. Sigmundur tekr nú blóðrefilinn ok ristunú í milli sín helluna ok létta eigi fyrr, en lokit er at rísta, sem kveðit er: (u) ristun af magni

mikla hellu
 Sigmundur hjörvi
 ok Sinfjötli. —

14a) So M. O., um hríð, hér ált. Hrgb.

Ok nú eru þeir lausir báðir saman í hauginum ok rísta bæði grjót ok járn¹⁵⁾ ok komaz svá út ór hauginum. Þeir ganga nú heim til hallarinnar, eru menn þá í svefni allir; þeir bera við at hollunni ok leggja eld í viðinn; en þeir 5 vakna við gufuna, er inni eru, ok þat, at hollin logar yfir þeim. Konungr spyr, hverir eldana gerði. Hér eru vit Sinfjötli, systurson minn — sagði Sigmundur — ok ætlum vit nú, at þat skulir þú vita, at eigi eru allir Völsungar dauðir! Hann biðr systur sína út ganga ok þiggja af honum 10 góð metorð ok mikinn sóma, ok vill svá boeta henni sína harma. Hón svarar: Nú skaltu vita, hvárt ek hefi munat Siggeiri konungi dráp Völsungs konungs; ek lét drepa börn okkur, er mér þóttu ofsein til föðurhefnda, ok ek fór í skóg til þín í völvu¹⁶⁾ líki, ok er Sinfjötli okkarr son; hefir hann 15 af því mikit kapp, at hann er bæði sonarson ok dótturson Völsungs konungs; hefi ek þar til unnit alla hluti, at Siggeirr konungr skyldi bana fá, hefi ek ok svá mikit til unnit, at fram kæmiz hefndin, at mér er með öngum kosti líft; skal ek nú deyja með Siggeiri konungi lostig, er ek átta hann 20 nauðig. Síðan kysti hón Sigmundur bróður sinn ok Sinfjötla ok gekk inn í eldinn ok bað þá vel fara; síðan fekk hón þar bana með Siggeiri konungi ok allri hirð sinni. Þeir frændr fá sér lið ok skipa¹⁷⁾, ok heldr Sigmundur til ættleifðar sinnar ok rekr ór landi þann konung, er þar hafði í sez 25 eptir Völsung konung. Sigmundur geriz nú ríkr konungr ok ágætr, vitr ok stórráðr; hann átti þá konu, er Borghildir hét; þau áttu tvá sonu, hét Helgi annarr, en annarr Hámundr; ok er Helgi var föeddr, kómu til nornir ok veittu honum formála, ok mæltu, at hann skyldi verða allra konunga frægastr. Sigmundur var þá kominn frá orrostu ok gekk 30 með einum lauk í mót syni sínum, ok hér með gefr hann honum Helga nafn ok þetta at nafnfesti: Hringstaði ok Sólfjöll ok sverð¹⁸⁾, ok bað hann vel fremjaz ok verða í ætt Völsunga^{18a)}; hann geriz stórlýndr ok vinsæll ok fyrir flestum 35 mönnum öðrum at allri atgervi. Þat er sagt, at hann réz í hernað, þá er hann var fimtán vetra gamall; var Helgi

15) *B'*. bemerk: es sollte wohl heißen torf, nach Völsr. V, 253, 4 u. 255, 1. — 16) volfu C. — 17) Nach *B'*. wäre lið ok skip oder liðs ok skipa zu erwarten. Vgl. Wb. s. v. fá. ⁹⁾. — 18) Vgl. H. H. I, 8. — 18a) So M. O. —

konungr yfir liðinu, en Sinfjötli var fenginn til með honum, ok réðu báðir liði.

IX¹⁾. Þat er sagt, at Helgi finnr þann konung í hernaði er Hundingr hét; hann var ríkr konungr ok fjölmennr ok réð fyrir löndum; þar tekz orrosta með þeim, ok gengr 5 Helgi fast fram, ok lýkz með því sjá bardagi, at Helgi fær sigr, en Hundingr konungr fellr ok mikill hluti liðs hans. Nú þykkir Helgi hafa vaxit mikit, er hann hefir felt svá ríkan konung. Synir Hundings bjóða nú út her í mót Helga ok vilja hefna föður síns; þeir eiga harða orrostu, ok gengr Helgi 10 í gegnum fylkingar þeira bræðra ok sækir at merkjum sona Hundings konungs ok feldi þessa Hundings sonu: Álf ok Eyjólf²⁾, Hervarð ok Hagbarð³⁾, ok fekk hér ágætan sigr. Ok er Helgi ferr frá orrostu, þá fann hann við skóg einn konur margar ok virðuligar sýnum, ok bar þó ein af 15 öllum; þær riðu með ágætligum búningi. Helgi spyr þá at nafni, er fyrir þeim var; en hón nefndiz Sigrún ok kvez vera dóttir Högna konungs. Helgi mælti: farið heim með oss ok verið vel komnar! Þá segir konungs dóttir: annat starf 20 liggir fyrir oss, en drekka með þér. Helgi svarar: Hvat er þat, konungs dóttir? Hón svarar: Högni konungr hefir heitit mik Höddbroddi⁴⁾, syni Granmars konungs, en ek hefi því heitit, at ek vil eigi eiga hann heldr en einn krákuunga; en þó mun þetta fram fara, nema þú bannir honum ok komir í mót honum með her ok nemir mik á brott, því at með 25 engum konungi vilda⁵⁾ ek heldr setr⁶⁾ búa en með þér. — Ver kát, konungs dóttir! sagði hann — fyrri skulum vit reyna hreysti okkra, en þú sér⁷⁾ honum gipt, ok reyna skulum vit áðr, hvárr af öðrum berr, ok hér skal lífit á leggja. Eptir þetta sendir Helgi menn með féggjöfum at 30 stefna at sér mönnum, ok stefnir öllu liðinu til Rauðabjarga⁸⁾; beið Helgi þar til þess, er mikill flokkur kom til hans ór Heðinsey, ok þá kom til hans mikit lið ór Nörvasund-

IX. 1) Überschr. Helgi fekk Sigr(únar ergänzt *B'*). — 2) So *B.* Eyólf C. — 3) Etwas abweichende Namensformen finden sich in den Helgiliedern u. Ngþ. C. IV, vgl. *B'*. u. Wb. — 4) Für Höddbr. erscheint in Helg. Hund. I die Form Höðbr. (*B'*). — 5) vildi C. — 6) setr Fas. — 7) sert (wohl nach Anal. von ert gebildet) C., vorher okkar. — 8) Dafür wird Helg. Hund. I, 23 (*H. G.*) Brandey genannt, vgl. *B'*. —

um⁹⁾ með fögrum skipum ok stórum. Helgi konungr kallar til sín skipstjórnarmann sinn, er Leifr hét, ok spurði, ef hann hefði talit lið þeira; en hann svarar: eigi er hægt at telja, herra! skip þau er komin eru ór Nörvasundum, eru 5 á tólf þúsundir manna, ok er þó hálfu fleira annat. Þá mælti Helgi konungr, at þeir skyldu snúa á þann fjörð, er heitir Varinsfjörðr, ok svá gerðu þeir.

Nú gerði at þeim storm mikinn ok svá stóran sjó, at¹⁰⁾ því var líkast at heyra, er bylgjur gnúðu á borðunum, sem 10 þá er björgum lysti saman. Helgi bað þá ekki óttaz ok eigi svipta seglunum, heldr setja hvert hæra en áðr; þá var við sjálfst, at yfir mundi ganga, áðr þeir kæmi at landi. Þá kom þar Sigrún, dóttir Högna konungs, af landi ofan með miklu liði ok snýr þeim í góða höfn, er heitir at Gnípalundi. Þessi 15 tíðindi sá landsmenn, ok kom af landi ofan bróðir Hoddbrodds konungs, er þar réð¹¹⁾ fyrir, er heitir at Svarinshaugi; hann kallar á þá ok spyrr, hverr stýrði inu mikla liði. Sinfjötli stendr upp ok hefir hjálm á höfði skygðan sem gler ok brynju hvíta sem snjó, spjót í hendi með ágætligu merki ok 20 gullrendan skjöld fyrir sér: sá kunni at mæla við konunga: seg svá, er¹²⁾ þú hefir gefit svínum ok hundum ok þú finnr konu þína, at hér eru komnir Völsungar, ok man hér hittaz í liðinu Helgi konungr, ef Hoddbroddr vill finna hann, ok er þat hans gaman at berjaz með frama, meðan þú kyssir 25 ambáttir við eld. — Guðmundr¹³⁾ svarar: eigi mantu kunna mart virðuligt mæla ok forn minni at segja, er þú lýgr á höfðingja; mun hitt sannara, at þú munt lengi hafa fœz á mörkum úti við vargamat ok drepit bræðr þína, ok er kynligt, er þú þorir at koma í her með góðum mönnum, er 30 mart kalt hræ hefir sogit til blóðs. Sinfjötli svarar: Eigi muntu gløgt¹⁴⁾ muna nú, er þú vart¹⁵⁾ völván í Varinsey ok kvaz vilja mann eiga ok kaust mik til þess embættis,

9) Der Name nach Ba. ohne Stütze in anderen Fassungen der Sage, i Örvasund Helg. Hund. I, 25; mit Z. 5 (wo annat = a. lið) vgl. Str. 26 u. Anm. — 10) at fehlt C. — 11) reid C. — 12) at C., vgl. Ba. u. Helg. Hund. I, 35. — 13) C. vietet hier u. w. u. Granmarr, doch zeigt 165, 15 Granmars synir, daß hier ebenso wie H. H. I, 33 ein Sohn des Gr. (= Guðm.) gemeint sein muß, welcher Name vielleicht schon Z. 15 vor bróðir Hoddbr. ausgefallen ist, vgl. B'. — 14) gløkt C. — 15) var C. (im fg. kvezt C.) —

at vera þinn maðr; en síðan vartu valkyrja í Ásgarði, ok var við sjálfst, at allir mundi berjaz fyrir þínar sakar, ok ek gat við þér nú varga á Laganesi¹⁶⁾, ok var ek faðir allra. Guðmundr svarar: Mart kantu ljúga; ek hygg, at engis faðir mættir þú vera, síðan þú vart geldr af dætrum jötunsins 5 á Þórsnesi¹⁷⁾, ok ertu stjúpson Siggeirs konungs ok látt á mörkum úti með vörgum, ok kómu þér öll óhöpp senn at hendi; þú drapt bræðr þína ok gerðir þik at illu kunnan. Sinfjötli svarar: hvárt mantu¹⁸⁾ þat, er þú vart merin með hestinum Grana, ok reið ek þér á skeið á Brávelli; síðan 10 vartu geitasveinn Gólnis¹⁹⁾ jötuns. Guðmundr segir: fyrri vilda ek seðja fugla á hræi þínu, en deila við þik lengr. Þá mælti Helgi konungr: Betra væri ykkur ok meira snjallræði²⁰⁾ at berjaz, en mæla slíkt, er skömm er at heyra, ok ekki eru Granmars synir vinir mínir, en þó eru þeir harðir menn. — 15 Guðmundr ríðr nú i brott ok til fundar við Hoddbrodd konung, þar sem heita Sólfjöll; hestar þeira heita Sveipuðr ok Sveggjuðr²¹⁾; þeir mættuz í borgarhliði ok segja honum hersögu. Hoddbroddr konungr var í brynju ok hafði hjálm á höfði; hann spyrr, hverir þar væri — eða hví eru þér 20 svá reiðuligir? Guðmundr segir: hér eru komnir Völsungar ok hafa tólf þúsundir manna við land ok sjau þúsundir við ey þá er Sok heitir; en þar sem heitir fyrir Grindum er þó mestr fjöldi, ok hygg ek nú, at Helgi muni nú berjaz vilja. Konungr segir: gerum þá boð um allt vart ríki ok 25 sökjum í mót þeim; siti sá engi heima, er berjaz vill; sendum orð Hrings sonum ok Högna konungi ok Álfi inum gamla, þeir eru bardagamenn miklir. — Funduz þeir þar, er heitir Frekasteinn, ok tókz þar hörð orrosta. Helgi gengr fram í gegnum fylkingar; þar varð mikit mannfall. Þá sá þeir 30

16) Vgl. H. H. I, 40 mit den Var.; nach Bt. wäre viell. Lagar nesi zu schr. — 17) C. nach B'. Þrasnesi mit der Abbrev. für ra, welche diese Hs. aber auch für ar (vgl. B' zu S. 87, 10) zu gebrauchen scheint. Nach Þórsnesi, das B'. aus Helg. Hund. I (Str. 42 H. G.) anzieht, ist hier so geschrieben. — 18) mattu C. — 19) Gollnis H. Hund. I, 45 H. G. (B'). — 20) snellr C. — 21) Svegj. C. u. Helg. Hund. I, 48, wo der vorhergeh. Name (nach B'. richtiger) Svipuðr heißt. — Über die anderen (z. T. hier entstellten) Namen vgl. Wb. —

skjaldmeyja flokk mikinn, svá sem i loga sæi; þar var Sigrún konungsdóttir. Helgi konungr sótti²²⁾ í mót Hóddbroddi konungi ok fellir hann undir merkjum. Þá mælti Sigrún: haf þökk fyrir þetta þrekvirki! skipt man nú löndum; er mér þetta mikill tímadagr, ok muntu fá af þessu veg ok ágæti, er þú hefir svá ríkan konung feldan. — Þat ríki tók Helgi konungr ok dvalðiz þar lengi ok fekk Sigrúnar ok gerðiz frægr konungr ok ágætr, ok er hann hér ekki síðan við þessa sögu.

10 X¹⁾. Völsungar fara nú heim ok hafa enn mikit aukit sitt ágæti. Sinfjötli leggz nú í hernað af nýju; hann sér eina fagra konu ok girniz mjök at fá hennar; þeirar konu það ok bróðir Borghildar, er átti Sigmundr konungr. Þeir þreyta þetta mál með orrostu, ok fellir Sinfjötli þenna kon-
15 ung; hann herjar nú víða ok á margar orrostur ok hefir ávalt sigr; geriz hann manna frægstr ok ágætastr ok kemr heim um haustit með morgum skipum ok miklu fé. Hann segir feðr sínum tíðindin, en hann segir dróttningu; hón biðr Sinfjötla fara brott ór ríkinu ok læz eigi vilja sjá hann.
20 Sigmundr kvez eigi láta hann í brott fara ok býðr at bæta henni með gulli ok miklu fé, þótt hann hefði öngan fyrri bætt mann; kvað engi^{1a)} frama at sakaz við konur. Hón má nú²⁾ þessu eigi á leið koma; hón mælti: þér skuluð ráða, herra, þat samir! — Hón gerir nú erfi bróður síns með ráði
25 konungs, býr nú þessa veizlu með inum beztum fongum ok bauð þangat morgu stórmenni. Borghildr bar monnum drykk; hón kemr fyrir Sinfjötla með miklu horni; hón mælti: drekk nú, stjúpson! — Hann tók við ok sá í hornit ok mælti: gjörótt er drykkinn. Sigmundr mælti: fá mér
30 þá! hann drakk af; dróttningin mælti: hví skulu aðrir menn drekka fyrir þik öl? Hón kom í annat sinn með hornit: drekk nú! ok frýði³⁾ honum með morgum orðum; hann tekr við horninu ok mælti: flærð er drykkinn. Sigmundr mælti: fá mér þá! It þriðja sinn kom hón ok það hann drekka
35 af, ef hann hefði hug Völsunga. Sinfjötli tók við horninu ok

22) sóti C. —

X. 1) Überschr. Frá Völsungum. — 1^{a)} aungan C. nach M. O. —

2) manu C. — 3) So B., frúdi C. —

mælti: eitr er í drykknum. Sigmundr svarar: lát grön sía, sonr! sagði hann; þá var konungr drukkinn mjök, ok því sagði hann svá. Sinfjötli drekk ok fellr þegar niðr. Sigmundr ríss upp ok gekk harmr sinn nær bana, ok tók líkit í fang sér ok ferr⁴⁾ til skógar ok kom loks at einum firði; þar sá hann mann á einum báti litlum; sá maðr spyrr, ef hann vildi þiggja at honum far yfir fjörðinn; hann játar því. Skipit var svá lítit, at þat bar þá eigi, ok var líkit fyrst flutt, en Sigmundr gekk með firðinum. Ok því næst hvarf Sigmundi skipit ok svá maðrinn; ok eptir þat snýr 10 Sigmundr heim, rekr nú í brott dróttningina ok litlu síðar dó hón. Sigmundr konungr ræðr nú enn ríki sínu ok þykkir verit hafa inn mesti kappi ok konungr í fornum sið. —

XI¹⁾. Eylimi hefir konungr heitit ríkr ok ágætr; dóttir 15 hans hét Hjördís, allra kvenna vænst ok vitrust; ok þat spyrr Sigmundr konungr, at hón var við hans æði, eða engi ella. Sigmundr sækir heim Eylima konung; hann gerir veizlu í mót honum mikla, ef hann hefði eigi herferð þangat; fara nú boð þeira í milli, at með vinsemd var nú farit, en 20 eigi með herskap; veizla þessi var ger með inum beztum fongum ok með miklu fjölmenni. Sigmundi konungi var hvarvetna²⁾ sett torg ok annarr farargreiði, koma nú til veizlu ok skipa báðir konungar eina höll. Þar var ok kominn Lyngvi³⁾ konungr, son Hundings konungs, ok vill hann 25 ok mægjaz við Eylima konung; hann þykkiz sjá, at þeir munu eigi hafa⁴⁾ eitt erindi, þykkiz ok vita, at ófriðar mun af þeim ván, er eigi fær. Nú mælti konungr við dóttur sína: þú ert vitr kona, en ek hefi þat mælt, at þú skalt þér mann kjósa; kjós nú um tvá konunga, ok er þat mitt ráð 30

4) B'. bemerk: es sollte wohl heißen berr. — Z. 2 wäre sagði h. zu entbehren.

XI. 1) Die Überschr. nicht mehr recht lesbar. — 2) haurvetna C. (u. Strich am Rande). — 3) So erscheint der Name in andern Quellen (z. B. Nornag. þ. V und auch Völs. C. XII zu Anf.: an dieser u. einigen andern Stellen aber hat C. Lyngi, was die Ausgaben (auch B.) hier beibehielten und C. XII eingeführten, vgl. auch N. 5) u. XII 2). — 4) Die von Ba. zitierte Schreibung Björners: muni báðir hafa e. er. würde einen bequemeren Sinn ergeben, wahrscheinlich ist m. eiga e. er. gemeint. Vgl. Wb. s. v. erendi*.

